

analitik düşüncelerinin gelişimine ket vuruluyor. Oysaki çocuğun düşünce yapısının geliştirilmesi önemli. Bizdeki eğitim sisteminde de yıllara göre olumlu değişiklikler var. Çocuk edebiyatının eğitimin içine girmiş olması bence önemli bir şey. Artık okullarda edebiyat kitapları okutuluyor. Bu çok önemli bir şey. Çünkü çocuk farklı seçenek ve akıl yürütmelerle karşılaşır. Sanatla karşılaşır ve onunla ilgili yorumlar yapabiliyor. Bir kahramanı anlamak için çıkarımlar yapıyor. Tabii bunları ödev olarak değil de entelektüel bir tartışma ekseninde yapmak gerekiyor.

Çocuk edebiyatı kendi içinde çok özgün bir alan. Sizce bir çocuk kitabı nasıl olmamalı?

Çocuk edebiyatı çok çeşitli ve yaşa göre farklılık gösteriyor. Ben çocuğu duygusal iniş çıkışlara sokmak istemiyorum. Çocuğu etkilemek çok kolay büyüğü de etkilemek

çok kolay. Fakat çocuğun dengesi bozulabilir. Çocuk kitaplarında aşırı negatif ve dramatik şeyler olmamalı diye düşünüyorum. Çocuk zaten belli bir yaşta, ben annemi babamı kaybedecek miyim duygusunun ağırlığını yaşıyor. Çok ağır yaptırımlar olmamalı, cezalandırıcı hikâyeler çocuğun ruhunu karartabilir. Çocukla kurulan ilişkide yetişkin, çocuktan bir şey öğrenmiyorsa bence o paylaşımda bir eksik var demektir. Çünkü çocuk deneyimsizliğinin öğreteceği çok şey var. Negatif olabilmek için bile pozitif bir temele ihtiyaç var. Negatiflik, pozitif bir temele dayanıyor. Örneğin bir ağacın kesilmesini istemiyorsunuz çünkü o ağaçla ilgili anılarınız var. Buradaki negatiflik de bir pozitiflikten geliyor.

Grimm masallarını nasıl buluyorsunuz?

Bana kötü gelmiyor. Çünkü onlar masal, çocuklar da masal olarak algılıyorlar. Bunu öyle görmek

gerekir. Çocuk edebiyatı; eğitim kitabı değil edebiyat kitabıdır ve bunun içine her şey girebilir. Ama tabii çocuğa ürkütücü ve sosyal hayattan uzaklaştırıcı bir yaklaşım geliştirmek, çocukta bir travma oluşturuyor. Fakat Grimm kardeşlerin masallarının böyle olduğunu düşünmüyorum. Onlar masal ve çocuklar da bunu masal olarak görüyor. Karakterlerinizden Abidin Bey, yaşadığı Tesadüf Sevmezler Sitesi'ni "Burası resmen modern bir hapisane" diye anlatıyor.

Kitabınızda distopik unsurlar var fakat yaratıcılığınızla oldukça mizahi bir havaya bürünmüşler.

Hep aynı türde insanların bir arada yaşadığı ortamlarda olmak, çocuğun bağışıklık sistemini geliştirmiyor. Çocuğu harika bir özel okula gönderiyorsunuz ve çocuk sadece aynı ekonomik duruma sahip insanlarla bir araya geliyor. Fakat okuldan çıkınca bambaşka bir hayat görüyor. Bu çocukların bağışıklıkları çok düşük oluyor. Çocuklar laboratuvarlar içine sokuluyor. Öyle okullar var ki çocuklar ana sınıfında başlıyor ve üniversite sonuna kadar aynı yerde eğitim görüyor. Bu, insanların yaşam deneyimi kazanmasını zorlaştırıyor. Eskiden hepimiz mahalle okuluna giderken son yıllarda bu küçümsendi. Bu modeli Avrupa hala kullanıyor, İstanbul'da ise öyle değil. Bir okulda toplanan çocuklar birbirlerinin evlerini ya da sokaklarını hiç bilmiyor. Biri Mars'tan, biri Venüs'ten gelmiş gibi okulda karşılaşıyorlar. Oysaki çocukken bütün arkadaşlarımızın evlerine girip çıkmışlığımız vardı. Çocuğun okula giderken edindiği deneyim çok önemli, farklı kültürel gruplar ve sosyal sınıflarla ilişki kurması gerekiyor.

Dünyanın en önemli meselesi dil öğrenmek değil!

Toplum pazar ekonomisinin hâkim olduğu bir ideolojiler bütünü. "Bunu dersin özel okullar alınır, şunu dersin bu alınır" gibi düşünceler nedeniyle